ระดับความมีน้ำใจนักกีฬาของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล

Sportsmanship Levels of Student Mahidol University

เสาวลี แก้วช่วย*

apple1224@live.com

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความมีน้ำใจนักกีฬาของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล ซึ่งผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถาม (Questionnaire) จำนวน 35 ข้อ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็นเครื่องมือในการวิจัย ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบมาตรส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ คือ มากที่สุด มากปานกลาง น้อย น้อยที่สุด โดยแบ่งข้อคำถามออกเป็น 10 ด้าน ได้แก่ ด้านความยุติธรรม ด้านความมีน้ำใจ ด้านความมุ่งมั่น ด้านการรู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย ด้านความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ด้านความสามัคคี ด้านความอดทน อดกลั้น ด้านความอ่อนน้อมถ่อมตน ด้านความมีมารยาท และด้านความซื่อสัตย์ โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล จำนวน 394 คน ซึ่งได้จากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multistage Random Sampling) จากนั้นผู้วิจัยได้ทำวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการ หาค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยมีระดับความเชื่อมั่นที่ร้อยละ 95

ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีน้ำใจนักกีฬาในภาพรวมอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.68) ซึ่งเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านแล้ว พบว่าด้านที่มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด คือ ด้านความอ่อนน้อมถ่อมตน (ค่าเฉลี่ยเท่ากัน 4.50) ได้แก่ นักศึกษามักแสดงความเคารพต่อผู้ที่มีความอาวุโสสูงกว่า และเมื่อต้องพูดจากับผู้ใหญ่มักใช้คำสุภาพ ส่วนด้านที่มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ได้แก่ ด้านความรู้แพ้รู้ชนะ รู้อภัย ด้านความสามัคคีด้านความมีมารยาท ด้านเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และด้านความยุติธรรม (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.08 4.07 4.02 3.99 และ 3.65 ตามลำดับ) สำหรับด้านที่มีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ ด้านความซื่อสัตย์ ด้านความมุ่งมั่น ด้านความมีวินัย และด้านความอดทนอดกลั้น (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.39 3.31 2.95 และ 2.92 ตามลำดับ) ได้แก่นักศึกษามักยินดีรับฟัง และน้อมรับความผิดพลาดด้วยความเต็มใจ และมักจะไม่ตอบโต้เท่าที่จำเป็นหรือโต้เถียงเพื่อนรวมชั้น เมื่อเพื่อนไม่ปฏิบัติตามความคิดเห็น

คำสำคัญ: ความมีน้ำใจนักกีฬา นักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล

Abstract

The objective of this research was to study sportsmanship levels of Mahidol University students. Data were collected by using 35 questionnaires, which contained five-levels of rating

*อาจารย์ สาขาวิชาการจัดการการกีฬา ภาควิชาศึกษาศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

scales including highest, high, moderate, low, and very low. The questionnaire was divided into 10 aspects, such as commitment, knowledge of lose, win and oblivion, charity, harmony, tolerance, humbleness, manneredness, and loyalty. The participants of the study were 394 Mahidol University students and the sampling method was multistage random sampling. The researcher used frequency, percentage, mean, and standard deviation to analyze the data.

The results showed that most students have the overall sportsmanship at a high level with a mean of 3.68. When each aspect was analyzed, the highest levels is the humbleness aspect withmean of 4.50 as the students respected and polite spealed to often person The following aspects were found at high levels there are knowledge of lose, win and oblivion; harmony; manneredness; charity; and justice where The means were 4.08, 4.07, 4.02, 3.99, and 3.65 respectively. In addition, the aspects that are found at a moderate level were loyalty, commitment, discipline, and tolerance with means of 3.39, 3.31, 2.95, and 2.92 respectively as the students accepted any mistake and did not rebateanything from field

Keywords : Sportsmanship, Mahidol University students

บทนำ

ปัจจุบันสังคมไทยเปลี่ยนแปลงไปมาก เป็นยุคของการปฏิรูปการสื่อสารเทคโนโลยีใหม่ๆ ที่เกิดขึ้นและเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว วัฒนธรรมทางวัตถุเจริญขึ้น ทำให้มนุษย์เกิดความโลภ เห็นแก่ตัว พยามยามต่อสู้ดิ้นรนแข่งขันเพื่อความมอยู่รอดของตนเองมากกว่าจะคำนึงถึงประโยชน์ส่วนร่วม เพราะขาดความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา ตลอดไปจนถึงความอิจฉา ริษยา ไม่ต้องการเห็นคนอื่นได้ดีกว่าตน ทนไม่ได้เมื่อเห็นคนอื่นได้ดีกว่าตน และยิ่งถ้าต่างฝ่ายต่างคิดว่าตัวเองถูก อยากทำอะไรก็ทำอยากได้อะไรก็ต้องได้ตามใจตนเองต้องการ และถ้าผู้คนไม่รู้จักรู้แพ้ รู้ชนะปัญหาจะดีขึ้นได้อย่างไรหรือคนแพ้คนไม่รู้จักแพ้คนชนะไม่รู้จักชนะปัญหาก็ไม่มีทางจบสิ้นและความสงบสุขสันติแท้จริงก็ยากจะเกิดให้เห็นได้ เป็นเหตุให้เยาวชนปัจจุบันขาดความอบรมทางด้านความมีน้ำใจนักกีฬา และเป็นปัญหาใหญ่ ทำให้เกิดผลเสียหายอย่างร้ายแรงต่อสังคมและประเทศชาติตามที่พบ เป็นข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์ เช่น นักศึกษาต่างสถานบันยกพวกตีกัน ถ้าผู้คนมีน้ำใจนักกีฬาสังคมก็จะดีกว่านี้ และชี้ให้เห็นปรากฏการณ์ว่าคนมีน้ำใจนักกีฬาน้อยลง เช่น ด้านการศึกษา ด้านการเมือง ดังนั้นบุคลากรในสถานศึกษาและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการศึกษาต้องทำหน้าที่เพิ่มขึ้นในด้านการปลูกฝังจริยธรรมและเป็นตัวแบบ (Modeling) ที่ดีแก่เยาวชน ดังที่ธีระ ชัยยุทธยรรยง (2540: 46) ได้กล่าวเกี่ยวกับค่านิยมกับการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมและวินัยว่า เยาวชนของชาติเคยชินกับระบบการแข่งขัน ตั้งแต่การเข้าโรงเรียนในระดับอนุบาลจนถึงระดับมหาวิทยาลัย แม้จนกระทั้งแข่งขันเพื่อประกอบอาชีพ ซึ่งกระบวนการแข่งขันนี้จะมีผลทำให้คนขาดคุณธรรมและจริยธรรมที่สำคัญไปอย่างมาก ฉะนั้นการพัฒนาคนในภาวะที่สังคมเศรษฐกิจ และการเมือง มีแต่การแข่งขันจึงจำเป็นต้องเน้นให้คนมีคุณธรรม จริยธรรมควบคู่กันไปกับการศึกษาในส่วนอื่นๆ ซึ่งหากจะกล่าวถึงในเรื่องของคุณธรรมนั้นมีอยู่ข้อหนึ่งที่ควรจะส่งเสริมให้มีการปลูกฝังขึ้นในตัวบุคคล ได้แก่ การรู้แพ้รู้ชนะ รู้อภัย รวมทั้งการต่อสู้ และการแข่งขันกันด้วยวิถีทางการกีฬา (Play the games) อย่าง

เต็มความสามารถเคารพในกติกาและยอมรับในการตัดสินโดยไม่มีข้อโต้แย้งน้ำใจนักกีฬา มิได้มีอยู่ในวงจำกัดเฉพาะในการแข่งขันกีฬาเท่านั้นยังรวมไปถึงการนำคุณธรรมข้อนี้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน และในสังคมด้วยนอกจากนี้แล้วยังมีคุณธรรมอื่นๆ อีกที่ช่วยสร้างสรรค์เยาวชนเป็นผู้มีน้ำใจนักกีฬา ซึ่งประกอบไปด้วยความเมตตากรุณา มีศีลธรรมอันดี เคารพต่อกฎหมายและกติกาต่างๆ รักความเป็นธรรม เสียสละ ทำหน้าที่อย่างเต็มความสามารถ ด้วยความซื่อสัตย์ สุจริต กล้าหาญ เคารพต่อสิทธิของผู้อื่นให้ความมือ เป็นผู้นำผู้ตามที่ดี มีความจริงใจ และยอมรับความจริง และการสอนหรือการปลูกฝังน้ำใจนักกีฬา ควรใช้วิธีการที่เรียกว่า การดูดซึมทางวัฒนธรรมตามธรรมชาติ (Cuttural Osmosis) เป็นการจัดประสบการณ์จริง โดยไม่ให้เยาวชนรู้เลยว่ากำลังถูกสอน เรื่องน้ำใจนักกีฬาสิ่งเหล่านี้จะทำให้เด็ก เรียนรู้ และจดจำได้อย่างรวดเร็ว (ดนัย ดวงภุมเมศร์,2553: 44)

จากที่กล่าวมาแล้วข้างต้นจะเห็นได้ว่า น้ำใจนักกีฬา ต้องยอมรับในสิ่งที่เป็นจริงรู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย การเคารพกติกา การมีมารยาทที่ดีทั้งผู้เล่น ผู้ชม ตลอดในสนามแข่งขัน หรือนอกสนามแข่งขัน และความเสียสละ เห็นประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตน มีความรับผิดชอบ มีความยุติธรรมนับได้ว่าเป็นจริยธรรมที่เราควรยึดถือปฏิบัติในการอยู่ร่วมกันในสังคม และควรปลูกฝังให้เกิดขึ้นในตัวบุคคลไม่ว่าจะเป็นนักกีฬา ผู้ดู หรือแม้กระทั่งบุคคลทั่วไปก็ควรที่จะได้รับการปลูกฝังในเรื่องความมีน้ำใจนักกีฬาด้วยเช่นกัน ดังนั้นน้ำใจนักกีฬาจึงควรจะมีได้ในบุคคลทุกประเภท (ปวรี กาญจนภี, 2552)

มหาวิทยาลัยมหิดล เป็นสถาบันการศึกษาที่กำเนิดขึ้นจากพระมหากรุณาธิคุณแห่งสมเด็จพระปิยะมหาราช พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 นับแต่ทรงก่อตั้งโรงพยาบาลศิริราชขึ้นในพ.ศ.2431 ต่อมา โปรดเกล้า ฯ ให้เปิดสอนวิชาแพทย์ณ โรงพยาบาลแห่งนี้ เรียกว่า “โรงเรียนแพทยากร”ตั้งแต่พ.ศ. 2433 จึงนับเป็นสถาบันการศึกษาขั้นสูงที่เก่าแก่ที่สุดแห่งหนึ่งของประเทศไทย โดยมีคำขวัญที่ว่า พึงปฏิบัติต่อผู้อื่นเหมือนดังปฏิบัติต่อตนเองและยังได้ได้กำหนดปรัชญา ของมหาวิทยาลัยที่ว่าความสำเร็จที่แท้จริงอยู่ที่การนำความรู้ไปประยุกต์ใช้เพื่อประโยชน์สุขแก่มวลมนุษยชาติดังนั้นการพัฒนาศักยภาพของนักศึกษาที่จะออกไปรับใช้และทำประโยชน์ให้กับประเทศชาติได้นอกจากจะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถแล้ว สิ่งที่มีความสำคัญอีกประการหนึ่งที่จะช่วยในการจรรโลงสังคมให้สงบสุขได้นั้นคือการพัฒนาทางด้านจิตใจด้วยการที่จะต้องเป็นคนที่มีน้ำใจเป็นนักกีฬา ซึ่งจากสภาพเศรษฐกิจสังคม การเมืองในปัจจุบันมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเร่งพัฒนาในเรื่องดังกล่าวอย่างมาก

จากการศึกษาวิจัยในครั้งนี้เป็นการศึกษาในกลุ่มนักศึกษาของมหาวิทยาลัยมหิดล ซึ่งอาจเป็นกลุ่มเล็กๆ ในมหาวิทยาลัยมหิดลเท่านั้น แต่ก็จะเป็นข้อมูลพื้นฐานที่ดีที่จะนำไปศึกษาวิจัยต่อยอดในอนาคตได้สำหรับกลุ่มประชากรที่เพิ่มมากขึ้นอาจศึกษากับต่างมหาวิทยาลัยหรือในระดับประเทศให้กว้างขึ้น เช่นการแข่งขันกีฬาของนักศึกษา ปี 1 และการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัย ยังพบปัญหาความมีน้ำใจนักกีฬา การกังวลเรื่องของการเอาชัยชนะกัน ไม่นึกถึงความมีน้ำใจเป็นหลักมีจะมุ่งเอาชัยชนะกันให้ได้ ซึ่งจุดประสงค์หลักของการแข่งขันกีฬา และในเรื่องของความมีวินัย ไม่ยุติธรรม รู้แพ้รู้ชนะ รู้อภัย ดังที่กล่าวมาข้างต้นนี้ ทำให้ผู้วิจัยต้องการศึกษา ข้อมูลของนักศึกษา เพราะมหาวิทยาลัยมหิดลสนับสนุนในเรื่อง ของการแข่งขันกีฬา การทำงานการเรียนร่วมกัน ความมีน้ำใจนักกีฬาสามารถสะท้อนให้เห็นทั้งเรื่อง การกีฬา การเรียน การทำงาน เพราะนักศึกษาส่วนใหญ่ไม่ค่อยคำนึงถึงเรื่องความมีน้ำใจนักกีฬา

เนื่องจากยังไม่มีรายงานเกี่ยวกับระดับความมีน้ำใจนักกีฬาของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดลมาก่อน จึงทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะทำการศึกษาและด้วยเหตุนี้ในฐานะที่ผู้วิจัยเป็นผู้หนึ่งที่มีบทบาทหน้าที่ในการร่วมอบรมสั่งสอนและประสิทธิประสาทวิชาให้กับนักศึกษาของมหาวิทยาลัย

มหิดล ซึ่งจะจบการศึกษาออกไปเป็นกำลังที่สำคัญในการพัฒนาประเทศต่อไปนั้น จึงมีความสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับเรื่องระดับความมีน้ำใจนักกีฬาของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล ข้อมูลที่ได้จะสามารถนำไปเป็นแนวทางประเมินผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษา และสามารถนำผลจากการวิจัยไปเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมและการสอนเพื่อเป็นการปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม โดยเฉพาะด้านความมีน้ำใจนักกีฬาให้เกิดและพัฒนาขึ้นในตัวนักศึกษาเพื่อให้เป็นประชากรที่มีคุณภาพและเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศให้เจริญยิ่งๆ ขึ้นไปได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาระดับความมีน้ำใจนักกีฬาของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ข้อมูลที่ได้ไปใช้ประโยชน์ในการปรับปรุงกระบวนการทางการศึกษาความมีน้ำใจนักกีฬาและเห็นความสำคัญในการปลูกฝังด้านความมีน้ำใจนักกีฬาตลอดจนเป็นแนวทางในการส่งเสริมพัฒนาจริยธรรมให้เกิดขึ้นในตัวนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ โดยมีเครื่องมือในการวิจัย คือ แบบสอบถาม

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร การวิจัยครั้งนี้จะเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล ระดับปริญญาตรี โท เอก ในปีการศึกษา 2553 จำนวน 4,200 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล ระดับปริญญาตรีจำนวน 394 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (multistage random sampling) เป็นการสุ่มตัวอย่างประชากรโดยแบ่งประชากรออกเป็นลำดับชั้นต่าง ๆ แบบลดหลั่น คือ คณะที่เรียนระดับชั้นการศึกษา ชั้นปีที่กำลังศึกษา และเมื่อได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยได้ทำการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ซึ่งสมาชิกในประชากรมีโอกาสจะถูกเลือกเท่าๆกัน ผู้วิจัยดำเนินการนำรายชื่อประชากรทั้งหมดและมีการให้เลขกำกับ และใช้วิธีการใช้ตารางเลขสุ่มโดยมีเลขกำกับรายชื่อทั้งหมดของประชากร

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วยแบบสอบถามเกี่ยวกับการความมีน้ำใจนักกีฬาโดยแบบสอบถามประกอบด้วย 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามรายละเอียดเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของนักศึกษา ซึ่งเป็นแบบสำรวจรายการ (Check list) คือ เพศ อายุ ระดับชั้นการศึกษา ตรี โท เอก คณะที่เรียน

ตอนที่ 2 แบบสอบถามวัดการใช้ความมีน้ำใจนักกีฬา ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยมีลักษณะเป็นแบบมาตรส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด โดยแบ่งข้อคำถามออกเป็น 10 ด้าน ได้แก่

1. ด้านความยุติธรรม
2. ด้านความมีน้ำใจ
3. ด้านความมุ่งมั่น
4. ด้านการรู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย
5. ด้านความเอื้อเฟื้อ เผื่อแผ่
6. ด้านความสามัคคี
7. ด้านความอดทนอดกลั้น
8. ด้านความอ่อนน้อมถ่อมตน
9. ด้านความมีมารยาท
10. ด้านความซื่อสัตย์

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไป ปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อตรวจแก้ไข และปรับปรุงให้เหมาะสม

2. นำแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไป ปรึกษาผู้เชี่ยวชาญ เพื่อตรวจสอบหาความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ จากนั้น ได้ทำการแก้ไขและปรับปรุงตามที่ที่ปรึกษาแนะนำ จากนั้นนำเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญ ด้านการศึกษา ด้านการจัดการกีฬา ด้านจิตวิทยา ด้านจริยธรรม จำนวน 4 ท่าน ตรวจสอบหาความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity)

3. นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักศึกษาของมหาวิทยาลัยมหิดล ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน และนำข้อมูลมาทำการวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น ด้วยวิธีสัมประสิทธิ์แอลฟา (Reliability Coefficient Alpha) ตามวิธีของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) และหาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามในแต่ละข้อและทั้งฉบับ

4. แก้ไขปรับปรุงแบบสอบถามที่ได้กลับมานำไปให้ที่ปรึกษางานวิจัยตรวจสอบอีกครั้ง

5. นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพแล้วไปดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปดำเนินการเก็บข้อมูลโดยชี้แจงวิธีการตอบแบบสอบถาม ให้แก่ผู้ตอบแบบสอบถามที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง แล้วรอรับแบบสอบถามกลับคืนด้วยตนเอง

2. รวบรวมและตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามแต่ละชุด แล้วนำไปลงรหัส เพื่อดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผู้วิจัยตรวจสอบความสมบูรณ์ของการตอบแบบสอบถามเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครบถ้วนถูกต้องและแยกแบบสอบถามที่ไม่สมบูรณ์ออกไป

2. การลงรหัส (Coding) นำแบบสอบถามที่ถูกต้องเรียบร้อยแล้ว มาลงรหัสตามที่กำหนดไว้แล้ว สำหรับแบบสอบถามที่เป็นปลายปิด (Close-end Questionnaire)

3. การประมวลผล นำข้อมูลที่ลงรหัสแล้วมาบันทึก โดยเครื่องคอมพิวเตอร์เพื่อทำการประมวลผล

3.1 นำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามตอนที่ 1 มาวิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่ (Frequency) และหาค่าร้อยละ (Percentage) แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

3.2 นำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถาม ตอนที่ 2 เกี่ยวกับความมีน้ำใจนักกีฬาของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล มาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เป็นรายด้าน และรายข้อ โดยแปลผล ในรูปของตารางและความเรียง

$$\frac{\text{คะแนนสูงสุด - คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} = \frac{5 - 1}{5} = 0.80$$

ค่าเฉลี่ย 4.21– 5.00 หมายถึง มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.41– 4.20 หมายถึง มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 2.61– 3.40 หมายถึง มีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.81– 2.60 หมายถึง มีการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00– 1.80 หมายถึง มีการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อยที่สุด

ผลการวิจัย

ตอนที่ 1 แสดงข้อมูลส่วนตัวของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดลจำนวน 394 คน

ตารางที่ 1 แสดงจำนวนและค่าร้อยละของระดับข้อมูลส่วนตัวของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล

ข้อมูลส่วนตัว	ความถี่	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	147	37.31
หญิง	247	62.69
2. อายุ		
ต่ำกว่า 15 ปี	4	1.02
15 – 20 ปี	388	85.79
21 – 25 ปี	48	12.18
สูงกว่า 25 ปี	4	1.02
3. ระดับชั้นการศึกษา		
ปริญญาตรี	367	93.15
ปริญญาโท	25	6.35
ปริญญาเอก	2	0.51
4. ชั้นปีที่กำลังศึกษา		
ชั้นปีที่ 1	316	80.20
ชั้นปีที่ 2	54	13.71
ชั้นปีที่ 3	13	3.30
ชั้นปีที่ 4	11	2.79
5. คณะที่กำลังศึกษา		
สาธารณสุขศาสตร์	21	5.33
แพทยศาสตร์	80	20.30
พยาบาลศาสตร์	31	7.87
เภสัชศาสตร์	10	2.54
วิทยาลัยการจัดการ	7	1.78
สังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์	55	13.96
วิศวกรรมศาสตร์	45	11.42
สัตวแพทยศาสตร์	5	1.27
ศิลปศาสตร์	17	4.31
วิทยาศาสตร์	36	9.14
เทคนิคการแพทย์	19	4.82
สิ่งแวดล้อมและทรัพยากรศาสตร์	6	1.52
ทันตแพทยศาสตร์	6	1.52
กายภาพบำบัด	13	3.30
วิทยาลัยดุริยางค์ศิลป์	7	1.78
วิทยาลัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬา	36	9.14

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

จากตารางที่ 1 แสดงข้อมูลส่วนตัวของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ (ร้อยละ 62.69) เป็นเพศหญิงมากกว่า เพศชาย (ร้อยละ 37.31) โดยมีอายุ 16 – 20 ปี (ร้อยละ 85.79) มีระดับการศึกษาในระดับปริญญาตรี (ร้อยละ 93.15) และกำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีที่ 1มากที่สุด (ร้อยละ 80.20) ซึ่งในจำนวนนี้กำลังศึกษาอยู่ในคณะแพทยศาสตร์มากที่สุด (ร้อยละ 20.30) รองลงมาคือ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ (ร้อยละ 13.96) และคณะวิทยาศาสตร์ (ร้อยละ 11.42) ตามลำดับ

ตอนที่ 2 ความมีน้ำใจนักกีฬาของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล

ตารางที่ 2 แสดงระดับความมีน้ำใจนักกีฬาของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล ในภาพรวมรายด้าน

ความมีน้ำใจนักกีฬา	มีการปฏิบัติอยู่ในระดับ (N=394)		
	$\bar{x}$	S.D.	ความหมาย
1. ด้านความยุติธรรม	3.65	0.39	มาก
2. ด้านความมีวินัย	2.95	0.48	ปานกลาง
3. ด้านความมุ่งมั่น	3.31	0.51	ปานกลาง
4. ด้านความรู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย	4.08	0.53	มาก
5. ด้านเอื้อเฟื้อ เผื่อแผ่	3.99	0.52	มาก
6. ด้านความสามัคคี	4.07	0.60	มาก
7. ด้านความอดทนอดกลั้น	2.92	0.59	ปานกลาง
8. ด้านความอ่อนน้อม ถ่อมตน	4.50	0.60	มากที่สุด
9. ด้านความมีมารยาท	4.02	0.57	มาก
10. ด้านความซื่อสัตย์	3.39	0.51	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ยรวม	**3.68**	**0.30**	**มาก**

จากตารางที่ 2 แสดงระดับความมีน้ำใจนักกีฬาของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล ในภาพรวมรายด้าน พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีน้ำใจนักกีฬาในภาพรวมอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.68) ซึ่งเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านแล้ว พบว่า ด้านที่มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด คือด้านความอ่อนน้อม ถ่อมตน (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ4.50) ส่วนด้านที่มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ได้แก่ ด้านความรู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย ด้านความสามัคคีด้านความมีมารยาท ด้านเอื้อเฟื้อ เผื่อแผ่ และด้านความยุติธรรม (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.08 4.07 4.02 3.99 และ 3.65) ตามลำดับ สำหรับด้านที่มีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ ด้านความซื่อสัตย์ด้านความมุ่งมั่น ด้านความมีวินัยและด้านความอดทนอดกลั้น (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.39 3.31 2.95 และ 2.92) ตามลำดับ

ด้านความยุติธรรม พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีน้ำใจนักกีฬา ด้านความยุติธรรมในภาพรวมอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.65) ซึ่งเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว พบว่า ส่วนใหญ่มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ได้แก่ เมื่อนักศึกษาจะต้องเป็นคนกลางในการตัดสินปัญหาความขัดแย้งต่างๆ ของเพื่อนๆ ในชั้นเรียนนักศึกษาจะตัดสินด้วยความยุติธรรมและเป็นธรรม เมื่อนักศึกษาต้องเป็นหัวหน้ากลุ่มในการทำกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวกับการเรียนนักศึกษาจะมีการแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบให้กับเพื่อนๆ ทุกคนได้ร่วมกันทำอย่างเท่าเทียมกัน และ

นักศึกษามีการปฏิบัติต่อเพื่อนๆ ในชั้นเรียนทุกคนอย่างเสมอภาคไม่เลือกปฏิบัติ (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.17 4.10 และ 3.75) ตามลำดับ

ด้านความมีวินัย พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีน้ำใจนักกีฬา ด้านความมีวินัยในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.16) ซึ่งเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว พบว่า ข้อที่มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ได้แก่ นักศึกษามักแต่งกายในชุดนักศึกษาที่ถูกต้องตามระเบียบของทางมหาวิทยาลัยอยู่เสมอ และนักศึกษามักปฏิบัติตนตามระเบียบที่มหาวิทยาลัยกำหนดไว้อยู่เสมอ (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.02 และ 4.10) ตามลำดับ

ด้านความมุ่งมั่นพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีน้ำใจนักกีฬา ด้านความมุ่งมั่นในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.31) ซึ่งเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว พบว่า ข้อที่มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก คือ เมื่ออาจารย์ผู้สอนมอบหมายงานให้นักศึกษาจะต้องทำส่ง ซึ่งเป็นงานที่ยาก นักศึกษาจะทำการศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลเพื่อมาทำงานชิ้นที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จให้ได้ (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.84) เป็นต้น

ด้านความรู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัยพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีน้ำใจนักกีฬา ด้านความรู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัยในภาพรวมอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.08) ซึ่งเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว พบว่า ข้อที่มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด คือ เมื่อนักศึกษาต้องทำงานกลุ่มหากพบว่าเพื่อในกลุ่มเกิดทำงานผิดพลาดโดยไม่ตั้งใจ นักศึกษาจะยกโทษให้กับเพื่อนได้เสมอ (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.22) ส่วนข้อที่มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากได้แก่ นักศึกษาตั้งใจเรียนเพื่อให้ได้ผลการเรียนที่ดี และเมื่อนักศึกษาได้คะแนนในการสอบไม่ดีเท่ากับเพื่อนนักศึกษาจะยอมรับในผลการเรียนดังกล่าว เพราะคิดว่าทำดีที่สุดแล้ว (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.11 และ 3.92) ตามลำดับ

ด้านเอื้อเฟื้อ เผื่อแผ่พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีน้ำใจนักกีฬา ด้านเอื้อเฟื้อ เผื่อแผ่ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.99) ซึ่งเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว พบว่า ข้อที่มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด ได้แก่ นักศึกษามักจะให้เพื่อนยืมสิ่งของที่นักศึกษามี เมื่อเพื่อนต้องการใช้และเมื่อนักศึกษามีโอกาสให้คำแนะนำเพื่อนๆ ในบางเรื่องที่นักศึกษามาความรู้ความสามารถนักศึกษามักจะให้คำแนะนำเพื่อนๆ ด้วยความเต็มใจ (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.26 และ 4.21) ส่วนข้อที่มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากได้แก่ เมื่อนักศึกษาทำงานที่ได้รับมอบหมายจากอาจารย์ผู้สอนเสร็จแล้ว นักศึกษามักจะช่วยเหลือเพื่อนๆ ที่ต้องการความช่วยเหลืออยู่เสมอและเมื่อนักศึกษาเห็นอาจารย์ถือสิ่งของหนัก นักศึกษามักจะเข้าไปช่วยอาจารย์ถือสิ่งของนั้นทันที (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.91 และ 3.59) ตามลำดับ

ด้านความสามัคคีพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีน้ำใจนักกีฬา ด้านความสามัคคีในภาพรวมอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.07) ซึ่งเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว พบว่า ทุกข้อมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากได้แก่ เมื่อต้องทำงานเป็นกลุ่มนักศึกษากับเพื่อนๆ มักร่วมมือกันกับเพื่อนๆ ทำงานดังกล่าวให้ประสบความสำเร็จได้ และเมื่ออาจารย์มอบหมายให้ทำงานหนึ่งชิ้น ซึ่งเป็นงานที่ยาก นักศึกษาและเพื่อนๆ ต่างล้วนเต็มใจในการทำงานให้ประสบความสำเร็จ ถึงแม้จะมีความคิดเห็นที่ไม่ตรงกัน (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.07)

ด้านความอดทนอดกลั้นพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ มีน้ำใจนักกีฬา ด้านความอดทนอดกลั้นในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.25) ซึ่งเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว พบว่า ข้อที่มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากได้แก่ เมื่อนักศึกษาโดนอาจารย์ตำหนิต่อว่า เมื่อนักศึกษาทำงานไม่ตรงตามวัตถุประสงค์ที่อาจารย์กำหนด นักศึกษามักยินดีรับฟังและน้อมรับความผิดพลาดด้วยความเต็มใจและนักศึกษามักจะไม่ตอบโต้หรือโต้เถียงกับเพื่อนร่วมชั้น เมื่อเพื่อนไม่ปฏิบัติตามความคิดเห็นของนักศึกษา (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.90 และ 3.45) ตามลำดับ

ด้านความอ่อนน้อมถ่อมตน พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ มีน้ำใจนักกีฬา ด้านความอ่อนน้อม ถ่อมตนในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.50) ซึ่งเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว พบว่า ทุกข้อมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุดได้แก่ นักศึกษามักแสดงความเคารพต่อผู้ที่มีความอาวุโสสูงกว่าและเมื่อต้องพูดจากับผู้ใหญ่ นักศึกษามักใช้ถ้อยคำที่สุภาพและมีคำตามท้ายว่า “ค่ะ” หรือ “ครับ” อยู่เสมอ (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.52 และ 4.47) ตามลำดับ

ด้านความมีมารยาทพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีน้ำใจนักกีฬา ด้านความมีมารยาทในภาพรวมอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.02) ซึ่งเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว พบว่า ข้อที่มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุดได้แก่ นักศึกษากล่าวขอบคุณเสมอเมื่อได้รับของจากผู้ใหญ่ หรือ กล่าวขอบใจเพื่อนเมื่อเพื่อนให้ของและเมื่ออยู่ต่อหน้าผู้ใหญ่นักศึกษามักปฏิบัติตนด้วยการสงบเสงี่ยมและสุภาพ (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.45 และ 4.31) สำหรับข้อที่มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ได้แก่ เมื่ออยู่ในชั้นเรียนนักศึกษาต้องการสอบถามอาจารย์ผู้สอน นักศึกษาจะยกมือขออนุญาตก่อนเสมอ เมื่อเดินสวนทางกับผู้ใหญ่ในทางที่แคบ นักศึกษาจะหยุดให้ผู้ใหญ่เดินไปก่อน และเมื่อนักศึกษาต้องการจะออกนอกชั้นเรียน นักศึกษาจะขออนุญาตอาจารย์ผู้สอนก่อนเสมอ (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.87, 3.79 และ 3.68) ตามลำดับ

ด้านความซื่อสัตย์พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีน้ำใจนักกีฬา ด้านความซื่อสัตย์ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.39) ซึ่งเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว พบว่า ข้อที่มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุดคือ เมื่อนักศึกษาเจอสิ่งของที่วางอยู่ที่ชั้นเรียนโดยไม่ทราบว่าใครเป็นเจ้าของ นักศึกษาจะคืนให้เข้าของโดยไม่เก็บกับไปเพื่อไว้ใช้เอง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.45) สำหรับข้อที่มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก คือ เมื่อนักศึกษาทำความผิดนักศึกษามักยอมรับความผิดที่เกิดขึ้น (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.22) ตามลำดับ

อภิปรายผล

ความมีน้ำใจนักกีฬาของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล

1. ความมีน้ำใจของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล ในภาพรวม ผลการวิจัย พบว่า นักศึกษามีน้ำใจนักกีฬาอยู่ในระดับมาก โดยเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านแล้ว พบว่า ด้านที่มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด คือ ด้านความอ่อนน้อม ถ่อมตน ส่วนด้านที่มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ได้แก่ ด้านความรู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย ด้านความสามัคคีด้านความมีมารยาทด้านเอื้อเฟื้อ เผื่อแผ่ และด้านความยุติธรรม สำหรับด้านที่มีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ ด้านความซื่อสัตย์ด้านความมุ่งมั่น ด้านความมีวินัยและด้านความอดทนอดกลั้น ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากในการที่นักศึกษาของมหาวิทยาลัยจะก้าวเข้ามาศึกษาในรั้วมหาวิทยาลัยได้นั้น มหาวิทยาลัยได้กำหนดมีการอบรมสั่งสอนและชี้แนะให้กับนักศึกษาในเรื่องของวัฒนธรรมองค์กรในเรื่องต่างๆ อาทิ ความเอื้ออาทร ความมีวินัยโดยกำหนดให้ปฏิบัติตามระเบียบของมหาวิทยาลัย และนอกจากนี้ยังมีในเรื่องของวัฒนธรรมของนักศึกษาในการช่วยเหลือซึ่งกันและกันระหว่างรุ่นพี่รุ่นน้อง ด้วยเหตุนี้จึงทำให้นักศึกษาของมหาวิทยาลัยมหิดล มีน้ำใจนักกีฬาในระดับมาก

2. ด้านความยุติธรรม ผลการวิจัย พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีน้ำใจนักกีฬา ด้านความยุติธรรมในภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว พบว่า ส่วนใหญ่มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ได้แก่ เมื่อนักศึกษาจะต้องเป็นคนกลางในการตัดสินปัญหาความขัดแย้งต่างๆ ของเพื่อนๆ ในชั้นเรียนนักศึกษาจะตัดสินด้วยความยุติธรรมและเป็นธรรม เมื่อนักศึกษาต้องเป็นหัวหน้ากลุ่มในการทำกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวกับการเรียนนักศึกษาจะมีการแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบให้กับเพื่อนๆ ทุกคนได้ร่วมกันทำอย่างเท่าเทียมกัน และนักศึกษามีการปฏิบัติต่อเพื่อนๆ ในชั้นเรียนทุกคนอย่างเสมอภาคไม่เลือกปฏิบัติ ดังที่สมบัติ จันทรวงศ์ (2554) ได้กล่าวถึงความ

หมายของคำว่า ศีลธรรมความดีงาม (morality) และความถูกต้อง (righteousness) และสำหรับ Socrates แล้วจึงเป็นศีลธรรมความดีงามที่คู่ควบคู่กับมนุษย์ และเป็นส่วนสำคัญที่จะนำให้สังคมของมนุษย์ไปสู่ความดีงามสูงสุดได้ ดังนั้น สำหรับมนุษย์แล้ว ความยุติธรรมจึงไม่ใช่เป็นเพียงเครื่องมือของมนุษย์ที่จะใช้เพื่อประโยชน์ในเชิงอัตวิสัย แต่การคำนึงถึงลักษณะของความยุติธรรมที่มีลักษณะของภาวะวิสัยจะช่วยขยายความหมายของยุติธรรมให้มนุษย์เห็นถึง ผู้อื่นหรือตระหนักถึงสังคมด้วย ความหมายของคำว่า ยุติธรรม จึงมีความหมายครอบคลุมความดีงามของมนุษย์ กระบวนการที่สมเหตุสมผล

3. ด้านความมีวินัย ผลการวิจัย พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีน้ำใจนักกีฬา ด้านความมีวินัยในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว พบว่า ข้อที่มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ได้แก่นักศึกษามักแต่งกายในชุดนักศึกษาที่ถูกต้องตามระเบียบของทางมหาวิทยาลัยอยู่เสมอ และนักศึกษามักปฏิบัติตนตามระเบียบที่มหาวิทยาลัยกำหนดไว้อยู่เสมอที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากในการปฏิบัติตนของนักศึกษาในรั้วมหาวิทยาลัยจะต้องมีการปฏิบัติตนให้เป็นไปตามแนวปฏิบัติ ระเบียบและข้อบังคับของมหาวิทยาลัยมหิดลอย่างเคร่งครัด ซึ่งหากไม่ปฏิบัติตามนักศึกษาก็จะต้องถูกลงโทษตามระเบียบของมหาวิทยาลัย ด้วยเหตุนี้จึงทำให้นักศึกษาของมหาวิทยาลัยส่วนใหญ่มีการปฏิบัติตามระเบียบของมหาวิทยาลัย

4. ด้านความมุ่งมั่น ผลการวิจัย พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีน้ำใจนักกีฬา ด้านความมุ่งมั่นในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว พบว่า ข้อที่มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก คือ เมื่ออาจารย์ผู้สอนมอบหมายงานให้นักศึกษาจะต้องทำส่ง ซึ่งเป็นงานที่ยากนักศึกษาจะทำการศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลเพื่อมาทำงานชิ้นที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จให้ได้ ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากปัจจุบันการเรียนการสอนของนักศึกษาจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องทำผลงานส่งอาจารย์ผู้สอน เพื่อใช้เป็นคะแนนช่วยในการเรียน ดังนั้นจึงทำให้นักศึกษาจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมุ่งมั่นที่จะทำงานส่งเพื่อให้ได้มาซึ่งผลการเรียนที่ดีได้ ดังที่ปริญญา ตันสกุล (2550) ได้กล่าวถึงความมุ่งมั่นหมายถึง ความตั้งใจล้นเปี่ยม ในอันที่จะทำสิ่งใด ๆ ให้บรรลุผลสำเร็จให้จงได้ไม่ว่าจะต้องทุ่มเทแรงกาย แรงใจ และกำลังสติปัญญามากน้อยแค่ไหนไม่ว่ามันจะต้องเปลืองเวลาเนิ่นนานสักเท่าใด และไม่ว่าจะยากสักปานใดก็จะไม่ย่อท้อโดยเด็ดขาดซึ่งพลังอำนาจแห่งความมุ่งมั่นจะแสดงตัวออกมาภายนอกผ่านพฤติกรรมของการมีมานะพยายาม ความบากบั่นหมั่นเพียรความอดทนต่อความเหนื่อยล้า และความกล้าหาญต่อการฟันฝ่าอุปสรรคปัญหาซึ่งมันจะช่วยให้คุณสามารถทำงานใดๆ ได้อย่างต่อเนื่องจนกว่าจะประสบผลสำเร็จได้

5. ด้านความรู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย ผลการวิจัย พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีน้ำใจนักกีฬา ด้านความรู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัยในภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว พบว่า ข้อที่มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด คือ เมื่อนักศึกษาต้องทำงานกลุ่มหากพบว่าเพื่อในกลุ่มเกิดทำงานผิดพลาดโดยไม่ตั้งใจ นักศึกษาจะยกโทษให้กับเพื่อนได้เสมอ ส่วนข้อที่มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากได้แก่ นักศึกษาตั้งใจเรียนเพื่อให้ได้ผลการเรียนที่ดี และเมื่อนักศึกษาได้คะแนนในการสอบไม่ดีเท่ากับเพื่อน นักศึกษาจะยอมรับในผลการเรียนดังกล่าว เพราะคิดว่าทำดีที่สุดแล้ว ทั้งนี้ในการเรียนระดับอุดมศึกษานั้นเป็นการเรียนที่ผู้เรียนจะต้องรับผิดชอบที่จะพัฒนาตนเองให้มีความรู้ ความสามารถและมีประสบการณ์เพิ่มมากยิ่งขึ้น เพื่อที่จะสามารถไปใช้ในการประกอบอาชีพภายหลังจากจบการศึกษาไปแล้ว โดยที่การเรียนนั้นไม่จำเป็นต้องแข่งขันกับผู้ใด ด้วยเหตุนี้จึงทำให้นักศึกษามีน้ำใจนักกีฬาด้านความรู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัยในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ดังที่ไชยรัตน์ รุจิพงศ์ (2545) กล่าวว่า น้ำใจนักกีฬาเป็นคุณธรรมข้อหนึ่งที่ควรจะส่งเสริมให้มีการปลูกฝังในส่วนบุคคล ได้แก่ การรู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย รวมทั้งการต่อสู้และแข่งขันด้วยวิถีทางของนักกีฬาอย่างเต็มความสามารถ เคารพในกฎกติกา และยอมรับคำตัดสินโดยไม่มีข้อโต้แย้ง สอดคล้องกับชนินทร์ชัย อินทิราภรณ์ (2523) ได้ทำการ

ศึกษาวิจัยถึงลักษณะที่สำคัญของน้ำใจนักกีฬา ซึ่งจากผลการศึกษาพบว่า ลักษณะของน้ำใจนักกีฬาที่สำคัญคือ รู้แพ้ รู้ชนะ และรู้อภัย

6. ด้านเอื้อเฟื้อ เผื่อแผ่ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีน้ำใจนักกีฬา ด้านเอื้อเฟื้อ เผื่อแผ่ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว พบว่า ข้อที่มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด ได้แก่ นักศึกษามักจะให้เพื่อนยืมสิ่งของที่นักศึกษามี เมื่อเพื่อนต้องการใช้และเมื่อนักศึกษามีโอกาสให้คำแนะนำเพื่อนๆ ในบางเรื่องที่นักศึกษามาความรู้ความสามารถนักศึกษามักจะให้คำแนะนำเพื่อนๆ ด้วยความเต็มใจ ส่วนข้อที่มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากได้แก่ เมื่อนักศึกษาทำงานที่ได้รับมอบหมายจากอาจารย์ผู้สอนเสร็จแล้ว นักศึกษามักจะช่วยเหลือเพื่อนๆ ที่ต้องการความช่วยเหลืออยู่เสมอ และเมื่อนักศึกษาเห็นอาจารย์ถือสิ่งของหนัก นักศึกษามักจะเข้าไปช่วยอาจารย์ถือสิ่งของนั้นทันทีที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากความเอื้อเฟื้อ เผื่อแผ่ เป็นพฤติกรรมที่แสดงออกในลักษณะการเอาใจใส่ ดูแลช่วยเหลือกันทั้งทางสีหน้าท่าทาง คำพูด การกระทำที่แสดงถึงคุณค่าเชิงบวกทางจิตใจ เข้าใจความรู้สึกของผู้อื่นที่มีสัมพันธภาพ มีความเป็นมิตรและให้ความช่วยเหลือผู้อื่นอย่างเหมาะสม เสียสละต่อส่วนรวม นำมาซึ่งความสุขและคุณค่าโดยแบ่งเป็นคุณลักษณะ 4 ประการ ได้แก่ การตอบสนองความต้องการของผู้อื่น การช่วยเหลือผู้อื่น สัมพันธภาพระหว่างบุคคล และมุ่งประโยชน์ส่วนรวมซึ่งเป็นสิ่งที่นักศึกษาพึงที่จะต้องปฏิบัติ เพื่อให้การอยู่ร่วมกันของนักศึกษาในรั้วของมหาวิทยาลัยมหิดล และในสังคม ได้อย่างมีความสุข ซึ่งสอดคล้องกับหลักการทรงงานของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช ที่พระองค์ทรงมีหลักการทรงงานข้อหนึ่งที่ว่า “การเอื้อเฟื้อซึ่งกันและกันสังคมใดก็ตามถ้ามีความเอื้อเฟื้อเกื้อกูลกัน ด้วยความมุ่งดีมุ่งเจริญต่อกันสังคมนั้นย่อมเต็มไปด้วยไมตรีจิต มิตรภาพ มีความร่มเย็นเป็นสุขน่าอยู่”โดยได้สอดคล้องกับ Kirkpatrick (1978) ได้ให้คุณลักษณะเพิ่มขึ้นว่าความไม่เอาเปรียบช่วยเหลือผู้อื่น มีความซื่อสัตย์ มีความสามัคคีในหมู่คณะ มีความโอบอ้อมอารี และยอมรับคำตัดสินของกรรมการ

7. ด้านความสามัคคี ผลการวิจัย พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีน้ำใจนักกีฬา ด้านความสามัคคีในภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว พบว่า ทุกข้อมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากได้แก่ เมื่อต้องทำงานเป็นกลุ่มนักศึกษากับเพื่อนๆ มักร่วมมือกันกับเพื่อนๆ ทำงานดังกล่าวให้ประสบความสำเร็จได้ และเมื่ออาจารย์มอบหมายให้ทำงานหนึ่งชิ้น ซึ่งเป็นงานที่ยากนักศึกษาและเพื่อนๆ ต่างล้วนเต็มใจในการทำงานให้ประสบความสำเร็จ ถึงแม้จะมีความคิดเห็นที่ไม่ตรงกัน ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากมหาวิทยาลัยได้กำหนดไว้ในหลักสูตรของการศึกษาที่ว่าในรายละเอียดของการปฏิบัติมหาวิทยาลัยขอให้นักศึกษาเสริมสร้างความหวังดีต่อกันและความสามัคคีในมหาวิทยาลัยมหิดล ดังที่สุทธิพงศ์ บุญผดุง (2541) ได้ให้ความหมายของความรับผิดชอบไว้ว่า เป็นความมุ่งมั่นตั้งใจที่จะปฏิบัติหน้าที่ด้วยความผูกพัน พยายามทำหน้าที่ต่างๆ อย่างเต็มความสามารถและละเอียดรอบครอบ รวมทั้งพยายามที่จะปรับปรุงการปฏิบัติหน้าที่ให้ดียิ่งขึ้น โดยกระทรวงศึกษาธิการ (2526) ได้กล่าวถึงขอบข่ายพฤติกรรมผู้ที่มีความรับผิดชอบไว้ว่ามีลักษณะดังนี้

1) เอาใจใส่ในการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อผลของงานนั้นๆ

2) ซื่อสัตย์ต่อหน้าที่โดยไม่คำนึงผลประโยชน์ส่วนตัว

3) เคารพต่อระเบียบกฎเกณฑ์และมีวินัยในตนเอง

4) มีอารมณ์หนักแน่นเมื่อเผชิญกับอุปสรรค

5) รู้จักหน้าที่และกระทำตามหน้าที่เป็นอย่างดี

6) มีความเพียรพยายาม

7) มีความละเอียดรอบคอบ

8) ใช้ความสามารถอย่างเต็มที่

9) ปรับปรุงในหน้าที่ให้ดีขึ้นทั้งตนเองและสังคม

10) ตรงต่อเวลา

11) ยอมรับผลของการกระทำของตนเอง

8. ด้านความอดทนอดกลั้น ผลการวิจัย พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีน้ำใจนักกีฬา ด้านความอดทนอดกลั้นในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว พบว่า ข้อที่มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากได้แก่ เมื่อนักศึกษาโดนอาจารย์ตำหนิ ต่อว่า เมื่อนักศึกษาทำงานไม่ตรงตามวัตถุประสงค์ที่อาจารย์กำหนด นักศึกษามักยินดีรับฟังและน้อมรับความผิดพลาดด้วยความเต็มใจและนักศึกษามักจะไม่ตอบโต้ หรือโต้เถียงกับเพื่อนร่วมชั้น เมื่อเพื่อนไม่ปฏิบัติตามความคิดเห็นของนักศึกษา สอดคล้องกับชนินทร์ อินทิราภรณ์ (2523) ได้ทำการศึกษาลักษณะที่เป็นส่วนประกอบที่สำคัญของความมีน้ำใจนักกีฬา ซึ่งจากผลการวิจัยพบว่า หนึ่งในคุณลักษณะของความมีน้ำใจนักกีฬาคือความอดทนอดกลั้น กล่าวคือ การอดทนอดกลั้นเป็นการไม่แสดงอาการโมโหโทโสหรือโกรธแค้นต่อเพื่อนร่วมเล่นและผู้อื่น

9. ด้านความอ่อนน้อม ถ่อมตน ผลการวิจัย พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีน้ำใจนักกีฬา ด้านความอ่อนน้อม ถ่อมตนในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว พบว่า ทุกข้อมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุดได้แก่ นักศึกษามักแสดงความเคารพต่อผู้ที่มีความอาวุโสสูงกว่าและเมื่อต้องพูดจากับผู้ใหญ่นักศึกษามักใช้ถ้อยคำที่สุภาพและมีคำตามท้ายว่า “ค่ะ” หรือ “ครับ” อยู่เสมอ ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากในการเข้ามาศึกษาในมหาวิทยาลัยมหิดล นักศึกษาจะมีวัฒนธรรมของการอยู่ร่วมกันของนักศึกษา กล่าวคือมีการดูแลซึ่งกันและกันระหว่างรุ่นพี่ รุ่นน้อง ภายในคณะเดียวกัน โดยในการดูแลรุ่นน้องนั้น รุ่นจะมีการอบรมสั่งสอน และให้คำปรึกษาในเรื่องต่างๆ ทั้งในเรื่องของการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัย การเรียน รวมถึงการให้ความเคารพ อ่อมน้อม ถ่อมตน ต่อครูอาจารย์ รุ่นพี่และบุคคลอื่นๆ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้นักศึกษามีน้ำใจนักกีฬา ด้านความอ่อนน้อม ถ่อมตนในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

10. ด้านความมีมารยาท ผลการวิจัย พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีน้ำใจนักกีฬา ด้านความมีมารยาทในภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว พบว่า ข้อที่มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุดได้แก่ นักศึกษากล่าวขอบคุณเสมอเมื่อได้รับของจากผู้ใหญ่หรือ กล่าวขอบใจเพื่อนเมื่อเพื่อนให้ของและเมื่ออยู่ต่อหน้าผู้ใหญ่นักศึกษามักปฏิบัติตนด้วยการสงบเสงี่ยมและสุภาพ สำหรับข้อที่มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ได้แก่ เมื่ออยู่ในชั้นเรียนนักศึกษาต้องการสอบถามอาจารย์ผู้สอน นักศึกษาจะยกมือขออนุญาตก่อนเสมอ เมื่อเดินสวนทางกับผู้ใหญ่ในทางที่แคบ นักศึกษาจะหยุดให้ผู้ใหญ่เดินไปก่อน และเมื่อนักศึกษาต้องการจะออกนอกชั้นเรียน นักศึกษาจะขออนุญาตอาจารย์ผู้สอนก่อนเสมอที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากมหาวิทยาลัยมหิดล ได้มีข้อกำหนดเกี่ยวกับสังคมและวัฒนธรรม ในมหาวิทยาลัยมหิดลไว้ว่า ในการปฏิบัติมหาวิทยาลัยขอให้นักศึกษาแต่งกายสุภาพเรียบร้อย และมีมารยาทดีต่ออาจารย์ข้าราชการและเพื่อนนักศึกษา ตลอดจนประชาชนทั่วไป

11. ด้านความซื่อสัตย์ ผลการวิจัย พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีน้ำใจนักกีฬา ด้านความซื่อสัตย์ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว พบว่า ข้อที่มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุดคือ เมื่อนักศึกษาเจอสิ่งของที่วางอยู่ที่ชั้นเรียนโดยไม่ทราบว่าใครเป็นเจ้าของ นักศึกษาจะคืนให้เข้าของโดยไม่เก็บกับไปเพื่อไว้ใช้เอง สำหรับข้อที่มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก คือ เมื่อนักศึกษาทำความผิดนักศึกษามักยอมรับความผิดที่เกิดขึ้นและกรีแนค (Gryvnak,1991) ได้ให้ความหมายว่า ความมีน้ำใจ ความก้าวร้าว ความมีอำนาจ ความเป็นอิสระ ความมีไมตรีสัมพันธ์ และความซื่อสัตย์คือการประพฤติปฏิบัติอย่างเหมาะสม และตรงต่อความเป็นจริง ประพฤติปฏิบัติอย่างตรงไปตรงมาทั้งกาย วาจา ใจ ทั้งต่อตนเองและผู้อื่น ซื่อตรงต่องานที่ได้รับมอบหมายดังนั้นจะเห็นได้ว่าความซื่อสัตย์ ความมีน้ำใจเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งในการอยู่ร่วมกันสังคมซึ่งหากมีการปลูกฝังให้ความซื่อสัตย์ให้กับนักศึกษาก็จะส่งผลให้นักศึกษาสามารถที่จะเป็นอนาคตที่สำคัญของประเทศชาติ ที่จะทำให้ประเทศชาติเจริญก้าวหน้าต่อไปได้

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยเรื่อง “ระดับความมีน้ำใจนักกีฬาของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล” ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะจากการวิจัยดังนี้

1) อาจารย์หรือผู้ที่เกี่ยวข้องควรจะมีการส่งเสริมและปลูกฝังในเรื่องของความมีน้ำใจนักกีฬาให้กับนักศึกษาอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้นักศึกษาเกิดความซึมซับและเป็นการสร้างจิตสำนึกให้กับนักศึกษา ซึ่งจะทำให้นักศึกษาเกิดความสำนักและเห็นความสำคัญของความมีน้ำใจนักกีฬาได้

2) มหาวิทยาลัยหรือผู้ที่เกี่ยวข้องควรมีการส่งเสริมกิจกรรมที่เป็นการสร้างและปลูกฝังความมีน้ำใจนักกีฬาให้กับนักศึกษาในระดับอุดมศึกษา เพื่อเป็นการสร้างให้นักศึกษาได้ซาบซึ้งถึงความมีน้ำใจนักกีฬาได้อย่างแท้จริงได้

3) ในการจัดการเรียนการสอนให้กับนักกีฬาในระดับอุดมศึกษา ควรมีการจัดหลักสูตรที่ช่วยในการเสริมสร้างให้นักศึกษามีความมีน้ำใจนักกีฬา ทั้งนี้เพื่อให้นักศึกษาสามารถนำไปใช้ในการดำเนินชีวิตในชีวิตประจำ และในสังคม เพื่อให้สังคมมีความสุข และเจริญรุ่งเรืองต่อไปได้

เอกสารอ้างอิง

ขนินทร์ อินทิราภรณ์. (2523). *การศึกษาลักษณะที่เป็นส่วนประกอบที่สำคัญของความมีน้ำใจนักกีฬา*. กรุงเทพฯ: วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ไชยรัตน์ รุจิพง. (2545). *การใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความมีน้ำใจนักกีฬาของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา*. จิตวิทยาการกีฬา. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

ธีระ ชัยยุทธยรรยง. (2540). “คุณค่ากับการพัฒนาคุณธรรม จริยธรรม และวินัย”.*วารสารแนะแนว* 25 (กุมภาพันธ์- มีนาคม 2540): 45-50.

ดนัย ดวงภุมเมศร์. (2553). *การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนพลศึกษาเพื่อพัฒนา กระบวนการคิดอย่างมีวิจารณญาณ และความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนระดับประถมศึกษา*. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ปริญญา ตันสกุล. (2550). *พลศึกษาเบื้องต้น*.กรุงเทพฯ: ภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. อัดสำเนา.

ปวรี กาญจนภี. (2552). *การพัฒนาความมีน้ำใจของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์โดยใช้การเรียนรู้จากตัวแบบมีชีวิตและตัวแบบสัญลักษณ์*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สมบัติ จันทรวงศ์. (2554). *วารสารสุขศึกษาพลศึกษาและนันทนาการ. 10*(1) :110 – 118.

สุทธิพงศ์ บุญผดุง. (2541). *การวิจัยทางการวัดผลและประเมินผล*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

Gryvnak, Patrique Ann. (1991). *A study of five personal characteristic as perceived by males and females (aggressive, dominance, nurturance, autonomy, affiliation)* New Mexico: The University ofNew Mexico.

Kirkpatrick, D. L. (1978). Evaluating in – house training program. *Journal Training and Development,three parts.* (September-November).